

VINYED

SOUVENIR

VINYED

Flash & Shorts Collection # 5

SOUVENIR

Eduard Meinema

Souvenir

Vinyed, Flash & Shorts Collection # 5

Copyright © 2024 Eduard Meinema

Website: www.eduardmeinema.com

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by E. Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403758350

NUR 300

All rights reserved.

Vinyed

Flash & Shorts Collection # 5

Een verzameling korte en ultrakorte verhalen met een onverwachte wending (Twisted Tales). Fantasierijk, verrassend en angstaanjagend. In dit nummer vind je de volgende zes verhalen:

- Nazomer

Iedereen is terug op school of weer aan het werk. De hitte is weg; de zomer is voorbij. Hoewel? Een vakantie liefde kan meer dan één zomer duren. En zo nu en dan is een vakantie liefde niet wat het leek te zijn. Zoals de Simmons-familie ontdekt, begint de hitte van de zomer soms pas daarna. In een warme nazomer. Ze kunnen alleen maar hopen dat de zomer echt zal snel voorbij zal zijn.

-Buddy

Twee duikvrienden genieten van een geweldige duik in de Oosterschelde. Als ze besluiten een tweede duik te maken, zijn ze zich er niet van bewust dat sommige dingen niet beter worden... Het kalme water blijkt verrassend gevaarlijk. Pas op voor het onverwachte.

-Verloren voor vertrek

Liefde. Zo heb je haar. Zo ben je haar kwijt.

-Vlieg met me mee

Suzy Stone is stewardess. Na het overlijden van haar man, drie jaar geleden, heeft ze zich op haar werk gestort. Hoe meer vluchten hoe beter. Zo kon ze het verlies van haar grote liefde verwerken. Tot nu. Tijdens een vlucht naar Chicago krijgt ze een opmerkelijke passagier aan boord. Een man die kwa uiterlijk als twee druppels op haar overleden man lijkt. Zijn gedrag lijkt echter in niets op haar zachtaardige echtgenoot. Al snel ontdekt ze de gruwelijke waarheid. Op deze vlucht vliegt de dood mee...

-Prins Soyinka

Spam. Probeer het maar eens uit je mailbox te houden. Probeer ze niet te lezen ... Yara's interesse wordt gewekt door een heel persoonlijke boodschap. Te goed om waar te zijn? Of...? Soms is de waarheid niet wat je had verwacht, en zeker niet wat je wilde.

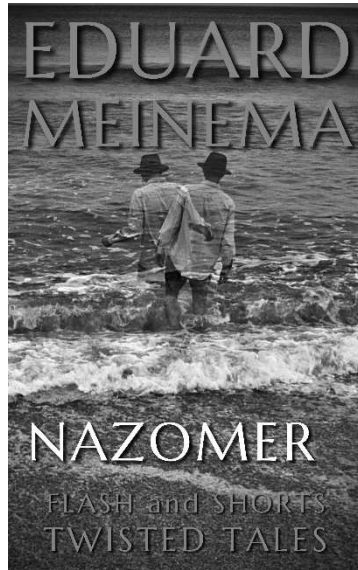
-Souvenir

Waar je je vakantie ook hebt doorgebracht, iedereen heeft genoeg om te vertellen. Sommigen iets meer dan anderen. Bijvoorbeeld door het smokkelen van souvenirs. En dan hebben we het niet over vervalsingen van horloge- of kledingmerken...

Ben je klaar voor het onverwachte?

Start met lezen!

1. Nazomer

Iedereen is terug op school of weer aan het werk. De hitte is weg; de zomer is voorbij. Hoewel? Een vakantie liefde kan meer dan één zomer duren. En zo nu en dan is een vakantie liefde niet wat het leek te zijn. Zoals de Simmons-familie ontdekt, begint de hitte van de zomer soms pas daarna. In een warme nazomer. Ze kunnen alleen maar hopen dat de zomer echt zal snel voorbij zal zijn.

1.1

Een brief? Wie schrijft er tegenwoordig nog brieven? Anna keek op de envelop alsof ze een oud stuk perkament in handen had. ‘Oh mijn god,’ gilte ze van opwinding.

Door haar geschreeuw morste haar vader koffie op zijn shirt. ‘Anna! Moet dat nou?’

‘Sorry pap. Maar weet jij waar deze brief vandaan komt?’

‘De postbode?’ ‘t Is maar een gokje.’

‘Darryl Simmons! Gedraag je nou eens volwassen, lukt dat?’ zei Paula Simmons. ‘En trek een schoon shirt aan, baby!’

‘Ik drink eerst even mijn koffie lieffie.’

‘En hoe ga je dat doen? Je hebt het meeste op je shirt gemorst.’

‘Misschien moet ik mijn shirt uitwringen?’ lachte hij. Daarna ging hij verder op een andere toon: ‘Nu verkrijgbaar bij uw favoriete restaurant. Squeezed Spilled Lat Tee.’

Paula Simmons reageerde niet; in plaats daarvan keek ze naar het plafond, op zoek naar hulp van een hogere entiteit.

‘Niet opgeven, mam,’ zei Anna lachend.

‘Dat heb ik heb al gedaan schat. Jaren geleden al. Hij zal nooit volwassen worden,’ zuchtte Paula. ‘Maar laat mij eens zien, wat heb je daar?’

‘Wat? Dit?’ vroeg Anna glimlachend. ‘Dat is privé, mam.’ Ze nam de envelop en haastte zich naar haar kamer. Haar handen trilden toen ze de envelop opendeed. Dit was opwindend. Nog spannender dan een e-mail openen. Voorzichtig vouwde ze het papier open; maar de brief was niet meer dan een briefje met een paar mysterieuze woorden: ‘Vond

je voordat je kwijt was.’ Ze draaide het vel papier om. *‘Dat is alles? Geen naam, geen adres; niets dan een raadsel? Zelfs geen hint over de afzender?’* Het geklop op de deur haalde haar uit haar concentratie. ‘Wie is daar?’

‘Ik ben het. Papa.’

Anna glimlachte. ‘Je hoeft echt geen “papa” te zeggen hoor. Ik hoor aan je zware stem dat jij het bent.’

Met de laagste toon die zijn stembanden produceren, zei hij: ‘Oh, oké lieverd. Ik ben het, een stem uit de duisternis.’

Ze openende de deur. ‘Kom binnen gekkie.’

‘Goed nieuws?’

‘Ik weet niet pap. Het is een soort raadsel, ik begrijp het gewoon niet.’

‘Aha... Misschien helpt dit?’ zei Darryl, terwijl hij een pakket op Anna’s bed legde.

‘Wat is dat?’

‘Dat moet je mij niet vragen, maak het gewoon open. Het is een speciaal bezorgd, speciaal voor jou. Het kwam samen met de brief.’

‘Waarom heb je het me niet meteen verteld?’ Ze klonk beledigd, maar haar nieuwsgierigheid won. Ze rukte het bubbelpastic los en opende gehaast de doos. ‘Nee, echt niet!’ riep ze.

‘Nee?’ zei Darryl verrast en nieuwsgierig.

‘Jimmy Choo!’

‘Nee... echt niet!’ riep Darryl sarcastisch de stem van zijn dochter imiterend. ‘... Heb ik deze jongen ontmoet?’

‘Papa... Het zijn schoenen!’

‘Oh sorry, ik dacht dat je Choo zei.’

‘Gezondheid.’

‘Wat?’

‘Net zo’n stom grapje als jij altijd maakt pap.’

Toen moesten ze allebei lachen.

‘Wat is er zo grappig?’ vroeg Paula.

‘Binnenpretje mam. Heel! Kijk hier eens naar mam. Echte Jimmy Choo-schoenen!’

‘Wauw, dat is... wauw...’

‘Bedankt voor de fijne toelichting,’ zei Darryl glimlachend. ‘Maar ehm, ben ik de enige die de kostbare waarde van dit geschenk niet inziet?’

‘Dit is een meisjesding schat. Bemoei je er maar niet mee,’ zei Paula terwijl ze zachtjes de schoenen aanraakte.

‘Ik heb jou nog nooit over die Choo-Choo jongen gehoord,’ klaagde Darryl.

‘Dat komt omdat jij het je niet kunt veroorloven om dit soort schoenen voor mij te kopen lieffie.’

‘Kan ik dat niet?’ zei hij plotseling bezorgd over zijn financiële status.

‘Lees dit eens mam,’ zei Anna; ze gaf het briefje aan haar moeder.

Paula las het hardop: ‘*Vond je voordat je kwijt was?* Wat een mysterieuze gast om je zo’n briefje te sturen.’

‘Laat mij eens zien,’ zei Darryl.

‘Wat zien?’ vroeg Anna.

‘De notitie en de envelop. Er moet een adres op staan.’

‘Ik heb het gecontroleerd pap, er staat niets. Geen enkele aanwijzing.’

Darryl bekeek de labels grondig. ‘Vreemd. Ik dacht dat koeriersdiensten nooit pakketten accepteren als de afzender niet bekend is.’

‘Boven ons adres staat een code. Waarom bel je de pakketservice niet en vraag je hen de afzender te traceren met de code?’ zei Paula.

‘Goed plan. Ga ik doen,’ zei Darryl.

‘Denk je dat ze niet voor mij bedoeld zijn?’ vroeg Anna teleurgesteld.

Paula nam haar dochter in haar armen. ‘We zijn gewoon voorzichtig Anna. We willen niet dat iemand je pijn doet.’

‘Ik hoopte dat het... je weet wel, van Jaime kwam?’

Paula gaf haar dochter een flauwe glimlach. ‘Jaime was een aardige jongen Anna; maar niet meer dan een vakantie liefde.’

Anna’s gezicht rilde. Het stond op het punt te gaan huilen.

‘Oh Anna. Ik heb het je al eerder gezegd; zet hem uit je hoofd.’

Haar lippen begonnen te trillen. ‘Ik kan ‘t niet,’ zei ze.

‘Hoe dan ook, hij weet je adres niet; of wel?’

‘Ik wou dat hij het wist.’

‘Reken er niet op schat. Zoals ik zei. Vergeet hem nou maar.’

‘Wie anders zou mij zulke dure schoenen sturen?’

‘Papa is nu aan het bellen Anna. Laten we even wachten wat hij te horen krijgt.’

Wachtend totdat Darryl klaar was met zijn telefoongesprek, paste Anna de nieuwe schoenen. Daarna bekeek ze het briefje nog eens. Niets bijzonders. Een gewoon vel papier, de inkt van de letters was een beetje uitgelopen; waarschijnlijk afgedrukt met een soort inkjet printer. ‘Misschien is het een soort omgekeerd Assepoesterverhaal. Hij stuurt me schoenen die me perfect passen in de hoop dat ik ze naar een feest draag waar ik er één verlies. Omdat hij al weet waar ik woon, weet hij meteen waar hij me kan vinden.’

‘Ja hoor, en je leeft nog lang en gelukkig. Droom maar lekker verder meissie.’

‘Je hebt geen fantasie mam.’

‘Oh, maar dat heb ik wel. Ik kan me heel goed voorstellen dat iemand jou pijn wil doen.’

‘Dat is pessimisme; negativiteit die niets met verbeelding te maken heeft.’

‘Ik ben gewoon voorzichtig Anna.’

‘Waarom?’ zei Anna, die de bezorgdheid van haar moeder niet begreep.

‘Omdat daar alle reden voor is in deze wereld,’ onderbrak Darryl. ‘Je moeder heeft gelijk Anna. Je kunt niemand meer vertrouwen. De wereld is ziek.’

‘Jullie zijn allebei veel te bezorgd,’ klaagde ze.

‘Heb je wat gevonden Darryl?’ vroeg Paula nieuwsgierig. ‘Weten ze wie de afzender is?’

‘Nee. Maar ze verzekerden me dat ze meestal geen pakketten bezorgen als de afzender onbekend is.’

‘Bedankt, dat geeft me een veel beter. En nu?’

‘Ja pap, wat nu?’

Darryl aarzelde. ‘Nou, de schoenen terugsturen lijkt onmogelijk. Dus je kunt net zo goed genieten van je geschenk.’ Hij keek naar zijn dochter. ‘Maar ik zie dat je dat al doet.’

Anna staarde naar de schoenen die ze droeg. ‘Echte Jimmy Choo,’ zuchtte ze. ‘En ik hoop dat ze van hem komen,’ zei ze tegen zichzelf. Even voelde ze de opgewonden hartslag van afgelopen zomer weer; denkend aan de heerlijke dagen die ze samen hadden. Anna gluurde door het raam. Hopend, niet biddend, dat hij daar zou staan. Natuurlijk was dat niet zo. Hij woonde aan de andere kant van het land. Helemaal aan de westkust.

1.2

Beneden ging Darryl naast zijn vrouw zitten. ‘Vreemd toch?’ zei hij.

‘Wat is vreemd schat?’

‘Die koeriersdiensten beweren geen pakketten af te leveren zonder afzender, maar toch hebben we hier een pakketje zonder afzender.’

‘Hmm, ja, eigenaardig,’ zei Paula, haar vingers over haar tablet vegend.

‘Weet je wat ik het nog vreemder vind?’

‘Wat dan?’ antwoordde ze zonder echt te weten waar ze op reageerde.

‘De geadresseerde.’

‘Is dat zo?’

‘Je luistert niet echt, hé?’

Paula keek op van haar tablet. ‘Wat lief?’

Darryl staaarde haar alleen maar aan.

‘Sorry,’ verontschuldigde ze zich. ‘Ik was een aantal van onze vakantiefoto’s aan het bekijken.’

Darryl gluurde op haar tablet. ‘Ik zie het. Maar zoals ik al zei, wat ik vreemd vind, is de geadresseerde van het pakket.’ Hij zweeg even; wachtte op Paula om te reageren. Toen ze dat niet deed, vervolgde hij: ‘Er zat geen etiket op het pakket Paula, dus toen de bezorger mij het pakje en de brief overhandigde, nam ik aan dat ze voor Anna bedoeld waren. Maar toen ik de koeriersdienst belde, vertelden ze me dat het pakket voor jou bedoeld was, Paula.’

Ze keek verrast op. ‘Wat? Bedoel je dat die schoenen eigenlijk voor mij bedoeld waren?’

‘Ongelooflijk. Is dat het enige waar je aan kan denken?’ zei Darryl geïrriteerd.

‘Waarom ben je zo van streek?’

Omdat we een duur geschenk hebben gekregen van meneer *Nobody* die ik aan Anna gaf, die nu denkt dat meneer *Summer love* haar een geheime boodschap heeft gestuurd, terwijl het in feite voor jou bedoeld was, gestuurd door meneer *Do You Remember Me*.’

‘Oh lieverd, je bent jaloers.’

‘Ik ben niet...’ Darryl sloeg met zijn vuist op de bank. Hij beet op zijn lip. ‘We weten allebei heel goed wat er afgelopen zomer is gebeurd Paula,’ zei hij ingetogen. Hij weigerde haar in de ogen te kijken.

Paula zei geen woord. Ze keek uit het raam. Beschaamd. ‘Ik...’

‘Niet doen!’ zei hij nors.

‘We moeten er over praten Darryl,’ probeerde Paula.

‘Ik wil het niet,’ gromde hij.

‘Maar schat...’

Darryl stond op. ‘Betuttel me niet Paula. Ik ben niet achterlijk,’ zei hij voordat hij de kamer uit liep.

Paula bleef zitten; probeerde haar tranen tegen te houden. Toen ze er zeker van was dat Darryl haar niet meer kon zien, liet ze haar waterige ogen hun gang gaan.

1.3

‘Schat, wil jij de deur opendoen?’ Paula Simmons genoot van haar ochtenddouche. Ze luisterde aandachtig of Darryl de moeite nam om te antwoorden. Sinds gisteravond had hij niets gezegd.

Het aanhoudende geluid van de deurbel begon haar te irriteren. Gekleed in een handdoek, om haar naaktheid te bedekken, liep ze naar de voordeur. Haar natte, blote voeten lieten een waterig spoor achter op de vloer.

‘Kut!’ zei ze toen ze de deur opende.

‘Wauw, nou, hallo jij ook een goede morgen,’ zei Jaime, starend naar de halfnaakte vrouw voor hem. ‘Verwachtte je me?’

‘Kut, kut, kut. Opdonderen jij!’ riep ze woedend.

‘Nou, nou, dat is een hoop gekut hier zo vroeg in de ochtend,’ lachte Jaime.

‘Wie is het?’ vroeg Darryl plotseling, vlak achter Paula.

Snel sloot ze de deur. ‘Jezus Darryl, moet je me echt zo besluipen? Ik doe het bijna in mijn broek.’

‘Dat is geen fijn idee als je zo weinig aan hebt.’

‘Darryl! Stop met grapjes maken.’

Hij wachtte heel even; vervolgens vroeg hij opnieuw: ‘Nou. Wie is het?’

‘Niemand... Iemand... Ik heb hem gezegd weg te gaan.’

‘Ik hoor dat hij er nog steeds staat,’ zei Darryl. Hij duwde zijn vrouw opzij, deed de deur weer open en staarde in het lachende gezicht van Jaime. ‘Kut!’ zei hij, totaal verrast.

‘Noemen jullie mij allemaal zo? Mijn moeder noemt me Jaime...’

‘Ik ken je moeder niet...’

‘Is dat zo?’

‘...en ik wil haar niet echt kennen.’

‘Zeg geen dingen waar je misschien spijt van krijgt,’ zei Jaime zelfverzekerd.

‘Ga weg uit mijn huis,’ schreeuwde Darryl. ‘Ga weg uit mijn stad; ga uit mijn leven.’ Hij wachtte tot Jaime zou antwoorden, maar sloeg meteen de deur dicht en keerde zich naar zijn vrouw. ‘Dit zegt alles, toch?’

‘Wat bedoel je?’ zei Paula, die nu huiverend in de hal stond.

‘Dat pakketje van gisteren? Dat was van hem. Verdomme.’ Hij sloeg met zijn vuist in de muur.

‘Ja, oké Darryl. Dat heb je al eerder gezegd. Je hoeft niet boos te worden.’

‘Nee? Hoeft dat niet? Ik dacht dat we het erover eens waren dat Anna deze jongen niet zou zien. Of is er nog een reden voor